

कवडसे.....

सौ. कल्पना रमेश धर्माधिकारी

सुवोग हाईट्स, फ्लॅट नं. ६, गमचांग कॉलनी, पीड गोड,

कोयरळ, पुणे ४११०३८. फोन : २५४२५९३६.

ई-मेल : kalpa_053@yahoo.co.in

एक जानेवारी तीन हजार दहा.....

अखेर पाच वर्षे रिलेशनशिप तत्त्वावर एकत्र राहून विश्वास पटल्यावर स्वप्राचं लग्न झालं अन् आज ती हनिमूनला निघाली..... “चंद्रावर....”! कधीकाळी बघितलेली स्वप्ने सध्या मानव प्रत्यक्षात अनुभवतोय..... तसेच हे अंतराळात मानवाची वस्ती असावी असं वाटणारं स्वप्न..... प्रत्यक्षात उतरलेलं पाहताना मन अचंबित होऊन उठतं. विज्ञान- तंत्रज्ञानात झालेल्या आमुलाग्र क्रांतीने जग किती जवळ आलंय..... इंटरनेटवरून संपूर्ण जगाच्या बाजारपेठेत काही क्षणातच फेरफेटका मारता येतो, कोणतीही गोष्ट खरेदी करणे ई- मार्केटिंगने किती सोपे झालेय. काही विशेष गोष्टींमध्ये काही जणांचीच असलेली मर्केदारी जवळ जवळ संपुष्टातच आलीय. इंटरनेटवरून जगाचा बाजार खुला झाला अन् ग्राहकांची फसवणूकही कमी होत गेली. जगातील बघुतेक शक्तीशाली राष्ट्रांचे व्यापारासाठी झालेले हे एकीकरण ‘हे विश्वाचि माझे घर’ असल्याचा संदेश देवू लागलेय. या ‘विश्वाचि माझे घर’ संकल्पनेसाठी किती काळ जगातील अनेक नेत्यांना झागडावे लागले..... कधीकाळी फार फार पूर्वी पंचक्रोशीत मुलगी देणारे पिता आता जगाच्या पाठीवर कुठेही रोटी- बैटीचे व्यवहार करताना दिसतात. स्वप्राचंही तसंच झालं..... स्वप्ना आता लग्न करेल, मग लग्न करेल.... असं वाटायचं पण अखेर निराशाच व्हायची. तिच्याशी कितीही गण्या मारल्या..... अगदी मनाच्या डोहात गेलं तरी तिच्या मनाचा तळ कधी उमगलाच नाही..... अखेर आशा सोडून दिली अन् तिनेच हा लग्नाचा निर्णय अचानक सांगून सुखाद आश्वर्याचा धक्का दिला..... असं वाटलं आपण स्वप्राच्या लग्नाचे स्वप्न तर पहात नाही नां?..... अशीच इंटरनेटवरून स्वप्राची जॉनशी झालेली मेंत्री..... लग्नापर्यंत निभावली गेली अन् जीव भांड्यात पडला..... लग्न होणे ही गोष्टच मुळी फार दुर्मिळ होत चाललीय..... या सुखाद बंधनात अडकण्याची सध्या कुणाला गरजच वाटत नाही..... कुटुंब, विवाह, नाती या गोष्टी काही काळाने गोष्टीतच ऐकायला मिळणार की काय कोणास ठावूक?

चंद्रावर जाणे ही देखील काही काळापूर्वी होती कवीकल्पना..... चित्रपटांमधील गाण्यातून कुणालाही मनातून हरखून जायला लावणारा चंद्र.....! ‘चंद्रासारखा मुखकमल.....’ वगैरे वर्णने पुस्तकांमधून वाचायला मिळायची..... पण आज प्रत्यक्षात कुणालाही तिथं जाता येण सहजशक्य झालंय..... हळूहळू तिकडे वस्तीही वाढतेय..... इंडिया अन् अमेरिकेसारख्या देशांमध्ये तर चंद्रावर..... मंगळावर घर असणं ही फार मोठी प्रतिष्ठेची गोष्ट बनून राहिलीय..... नुकतेच एका धनाढ्य श्रीमंत अंबानीने ‘चंद्रावरील बंगला’ आपल्या पलीस वाढदिवसानिमित्त भेट म्हणून दिला..... या बातमीने महिला जगतात नुसती खालबळ माजली.....! चंद्रावर गेल्यावर तिथले फोटो व व्हिडिओ स्वप्ना मेलवर पाठवणार म्हणालीय..... खारंच किती भाग्यवान स्वप्ना..... आपण चंद्र नुसता लेखकांच्या लेखणीमधून साकारलेला..... पुस्तकांमधूनच एन्जॉय केला..... ती मात्र प्रत्यक्ष त्यावर वास्तव्य करून एन्जॉय करणार..... भाग्यवानच आहे झालं पुढची पिही....!

दोन फेब्रुवारी तीन हजार दहा.....

आज स्वप्नाने चंद्रावरील पाठवलेलं वर्णन वाचून अंगावर रोमांच उठले..... स्वप्राची तिकडे प्रत्यक्ष पाहताना काय अवस्था झाली असेल? चंद्रावरील इंडियाचा प्रसिद्ध ‘वॉटर पेलेस’चा तिचा अनुभव वाचताना जणू प्रत्यक्षात चंद्रावरच आपण आहोत असे वारंवार वाटले. “पाण्यातील वाटांची जणू सुंदर नयनमनोहर नगरी.... त्यामध्ये असणाऱ्या आजूबाजूच्या पाण- वनस्पती..... काही रंगीबेरंगी पाण- वनस्पती तर एखाद्या जीवंत

प्राण्याप्रमाणे आपले आकार.....रंग क्षणात बदलणाऱ्या..... त्यांचे ते बदलणारे रंग, रूप व आकार पाहून आपण परमेश्वराच्या स्वर्गात तर नाही नां अशी शंका अनेकदा आली..... या पैलेसमध्ये असणारी दुटफा लाकडाची घरे..... लाकडांच्या घराला असणारी जाळीदार झारोक्यांची 'अप्रतिम' या शब्दालाही लाजवेल अशी कोरीव नक्षी..... पोहण्यामुळे तयार झालेल्या पाणरस्त्यावरून परत परत पोहण्याच्या परंतु जणू तरंगतच जात आहेत असा आभास होण्याच्या त्वा सुंदर सुंदर अंकेलिकच्या खोट्या तरुणींचा तांडा..... त्यांचे रलजडित पोषाख..... त्वा खोट्या सुंदर सुंदर तरुणींच्या पोहण्याच्या नयनमनोहर स्पर्धा..... अन् करामती..... बेमालूमपणे प्रत्यक्ष पाहण्यांच्या डोळ्यांना खन्या तरुणींचाच आभास देत होत्या. या तरुणींना रिमोटने देवू केलेल्या स्पीडबरोबर निवेदकाच्या विलक्षण शब्दांची जाडूमय गती प्रेक्षकांना जग दुनिया विसरायला भाग पाडत होती..... मोबाईल अन् डिजिटल कॅमेन्यांच्या क्लिकमध्ये उटून दिसण्याच्या जणू इंद्रलोकीच्या अप्सराच..... किनाऱ्यावर पोचल्यानंतर हवेतून चुबनांचा वर्षाव करण्याचा, सर्वांना थेंक्स व अभिवादन करण्याच्या त्यांच्या लकडी..... सर्वांच्याच मनाला मोहवून कॅमेरामध्ये बंदिस्त करायला भाग पाडत होत्या..... प्रत्येकाच्या गत्रागत्राला रोमांचित करून टाकणारा तो रमणीय सोहळा..... स्पर्धा संपल्यानंतर आकाशात होणारा लेझर शोचा प्रचंड झागमगाठ..... जणू आकाशातील हजारो तान्यांनी चंद्रावर आरास करायची लावलेली स्पर्धाच..... क्षणाक्षणाला भर्तीमोठी आकाशात तयार होणारी प्रचंड मोठी चमचपती बँबरे..... त्यांचे वेगवेगळे आकार..... अन् हे नयनमनोहर दृष्य पाहताना वाटले की स्वर्ग..... स्वर्ग याहून वेगळा तो काय असणार.....? फक्त आनंद आणि आनंदच देवून सृष्टीकृत्यांने दिलेल्या दृष्टीचे पारणे फिटले असे मनोमन लाखा वेळा वाटावे असा हा सोहळा..... तेवढ्यात 'सावध रहा..... कुठल्याही क्षणी भुकंप होऊ शकतो' या झालेल्या चांद्र-गव्हर्नमेंटच्या चांद्रवाणीने एकदम स्वर्गातून चंद्रावर आणले..... आज पाहिलेला हा रमणीय सोहळा म्हणजे आयुष्यात दिवसा जागेपणी पाहिलेलं जणू सप्तरंगी स्वप्नच.....!' एखादं पर्यटनस्थळ माणसाला कसं भारावून कवित्व बहाल करतो याचा साक्षात्कार म्हणजे आजचं हे स्वप्नाचं लिखाण.....! मनाच्या कंप्युटरवर क्षणात कौपी झालं..... अनंतकाळ स्मृतीत राहण्यासाठी!

दोन मार्च तीन हजार दहा.....

आज सोहम्ची सेहळंथची ऑनलाईन परीक्षा..... स्वप्नाच्या अचानक लग्राच्या निर्णयामुळे सोहम्-कडे जरा दुर्लक्ष्य झालं..... खरं तर त्याला मराठी विषयाची किती आवड.... पण मराठी माध्यमातील शाळा बंद पडून काळ लोटला..... मराठी विषय फक्त नांवालाच शाळेतून उरलाय..... लोकसंख्या अन् ट्रॅफिक अभावी घरातूनच या शाळा सुरु झाल्या..... अन् या ऑनलाईन परीक्षाही.....! डिव्हैंडी.... नेट यामध्याच सर्व शिक्षण..... अनेक मुलांनी एकत्र वर्गात येवून..... टिचरनी शिकवण्याची खूप पूर्वीच्या काळातील मजा खारंच काय गंभतशीर असेल..... त्या आनंदाला यी, स्वप्ना-सोहम् नवकीच मुकलोत..... पण त्यामुळे केवही ही परिक्षेची इलेक्ट्रॉनिक तयारी..... खूप पूर्वीच्या काळी किती छान होते..... शाळेत जाऊन वर्गात बसून पेपर लिहला जायचा..... केवढे टेन्शन असायचे म्हणे..... पुस्तके.... गाईड्स..... कॅल्क्युलेटर्स वरीरे बधायलाही परवानगी नव्हती म्हणे.....! आता सोहमच्या कंप्युटरजवळील वेब कॅमेरामार्फत शाळेमध्ये तो शिक्षकांना दिसणार..... नेटवरच पेपर येणार..... अन् ऑनलाईन पेपर सोहम् सोडवणार..... सोहमचा कंप्युटरवरील स्पीड चांगला आहे

खरा..... पण फार मुडी आहे..... येत असून टाईप केले नाही तर काय उपयोग? तरी बरे ही पिढी केवढी भाग्यवान.....! फार मोठा अभ्यास करून लक्षात ठेवण्याचा प्रश्ननं नाहीय..... समोर हवे ते पुस्तक....., गाईड....., कॅल्क्युलेटर ठेऊन बघून उत्तर लिहायला परवानगी आहे..... तरीदेखील वेळेच्या आत ती उत्तरे सापडायलाही हवीत ना? 'वेब केमेराचा आय' सुपरवायझारचं काम बजावणार असल्याने मलाही मदत करता येणार नाही..... बिचारा सोहम्.....! निदान त्याने या वर्षीही आपली 'ए' ग्रेड कायम राखाली म्हणजे मिळवले.....! त्यासाठी तरी लांबून तो पेपर देता देता वेगवेगळ्या विंडोजमधून गेम खेळत नाही नां याकडे लक्ष द्यायला हवे..... त्याचा काय भरवंसा? पेपर सोडवता सोडवता मधेच गेमही खेळायला लागेल.....! अजून परीक्षेचं महत्त्व त्याला आलेलंच नाही नां.....!

दोन एप्रिल तीन हजार दहा.....

आज किती दिवसांनी शर्वरीताईकडे गेले..... तिचे घरही किती लांब आहे..... हवेतून माझ्या स्वतंत्र विंग-ड्रेसकोडमधून प्रवास करतानासुद्धा किती काळजी वाटत होती..... सौरउंजेवर चालणारा हा विंगड्रेस..... कोट्यावधीमध्ये असाणारी त्याची किंमत.....! आपली आर्थिक परिस्थिती चांगली आहे म्हणून बरे.....! पण रस्त्यावरून जाणाऱ्या-येणाऱ्या सामान्य माणसांचं काय? रस्त्यावर जायची आपली तर हिंमतच होत नाही..... हवेतील ट्रॅफिकही सध्या फार वाढू लागलाय..... तरी बरं मी स्पेस गव्हर्नमेंटक इन एक महिन्यापूर्वीच परवानगी काढली होती..... या रोडवरील व हवेतील वाढत्या ट्रॅफिकने मनांत आले की लगेच कुठे जाताच येत नाही..... सतत आपलं लैंबटॉपवर ई-मेल अन् इमेजेसद्वारेच सगळी कामेही करायची अन् भेटीगाठीही.....! काम होतात....., निरोपही पोचतात....., गाठीभेटीही होतात..... पण तरीही प्रत्यक्षात भेटीची मजा काही निराळीच असते न.....! महिनोन् महिने आधीच स्पेस गव्हर्नमेंट..... रोड गव्हर्नमेंटक इन परमिशन घेणं म्हणजे एक मोठा व्यापच आहे..... सारखं वेबवर वेटिंग लिस्ट तपासत राहायचं..... खूप पूर्वीच्या काळी बरं होतं..... मनात आले की लगेच गाडीत अथवा टॅक्सी-रीक्षात बसता येत होतं..... रस्त्यावर अनेकदा ट्रॅफिक जामचाही त्रास व्हायचा..... पण यापेक्षा परिस्थिती बरी होती..... त्या मानाने गर्दी नसायची. आता मनांत आलं की इमरजन्सी परमिशन घेवून रस्त्यावरून जाणं म्हणजे केवळ मूर्खपणाच..... केव्हा इच्छित स्थळी पोहोचू याचा नेमच नाही..... आणि एवढा वेळ आहे कोणाकडे? पण सध्या ही परमिशन घेणं म्हणजे अतिच झालंय..... मध्यंतरी रोड परमिशन न घेता इमरजन्सी असल्यामुळे डॉली अचानक रोडवर गेली अन् तिला एक लाखा रूपये दंड झाला..... अजून काही वर्षांनी काय परिस्थिती होईल कोण जाणे? कोणतंही गव्हर्नमेंट आलं तरी वाहतुक समस्येमध्ये सुखावह काही घडतच नाही. तरी बरं..... पूर्वीचा पेटोल-डिझेलचा व्याप संपलाय..... सगळी वाहतूक सौर उंजेची ऑटोना लावली की सुरु..... निदान त्यामुळे प्रदूषण तरी रोखले जातेय..... पण लोकसंख्येच्या भस्मासूराने कितीही व कोणाऱ्याही परिस्थितीवर मार्ग काढला तरी त्याची व्यवस्था होईपर्यंत गरज चार पटीने वाढते. तरी बरंय् पत्ता लक्षात ठेवणे व हुडकणे या गोष्टी या वर्ल्ड जीपीएस (Global Positioning System) सिस्टीममुळे जवळ जवळ नष्टच झाल्यात. जवळ फक्त क्रेडिट कार्ड, जीपीएस अन् पीडिए (पर्सनल डिजिटल असिस्टंट) ठेवला की झाले..... सगळ्या गोष्टी सोप्या होऊन जातात..... सगळ्या जगाशी संपर्क साधायला.....!

दोन मे तीन हजार दहा.....

काल मायाच्या वेदना ऐकून मन बधिर झालं..... अपघातानं मानसिक विकलांक झालेल्या तिच्या मुलाचा खूप त्रास होतोय म्हणून अखेर मनाचा हिच्या करून तिने डॉक्टरांकडे जावून त्याच्या मेंदूमधील जन्मापासूनच्या स्मृतीच डिलिट करून टाकल्यात..... त्याच्या मानसिक आजारी मेंदूला याद्वारे कायमचा दुरुस्त करून टाकला..... जणू कंप्युटरची हार्डिंग्सक फॉरमेट करावी तसा.....वीस वर्षांचा असून देखील, मानसिक वाढ मात्र अपघाताने फक्त पाच वर्षांची राहिलेल्या त्याच्या मेंदूला यामुळे जणू पुनर्जन्मच मिळालाय..... डोक्याला अपघाताने मार लागल्याने तो मानसिक विकलांग बनला..... मायाला त्याचा खूप त्रास होत होता हे नक्की..... पण हे असं अनैसर्विकरित्या स्मृती नष्ट करणं किती अग्रानुषेपणाचं वाटतं..... खरं तर अशा उच्चारावर बंदीच आणायला हवी..... फक्त एक कानाच्या मागील बाजूस इंजेकशन..... अन् चोवीस तासाच्या झोपेनंतर मेंदूचे हे कलीन-शिफ्ट-डिलिट फॉरमेटिंग..... याला बर्निंग ब्रेनच म्हणायला हवे..... आणि आता माया रडतेय..... “पहिला त्रास बरा होता की काय कोण जाणे..... कारण आता माझा मुलगा मलाच..... स्वतःच्या जन्मदात्या आईला ओळखात नाही हा मानसिक त्रास सहन होत नाही म्हणाली.....” खरंच विज्ञानाचे असे हे शोध म्हणजे वरदान मानायचे की शाप? हा प्रश्न युगानुयुगे मानवाला सतावतोय.....! मायाचं दुःख मोठं? की तिच्या मुलाला तलखा मेंदू मिळून मिळालेला माईंड-पुनर्जन्म महत्त्वाचा....? खरंच काही कळत नाही.....! परमेश्वर करो निदान या चमत्कारिक शोधाचा दुरुपयोग होवू नये म्हणजे मिळवलं.....!

दोन जून तीन हजार दहा.....

‘माणसाला अंतर्धान पावून पाहिजे तिथे जाता येण आता सहज शक्य आहे’ ही न्यूज वाचून आज मात्र खरंच विंग ड्रेसकोडशिवाय हवेतच उडाले..... खूप खूप पुरातन काळात फक्त देवच अंतर्धान पावायचे हे गोष्टीरूपात वाचलेलं होत. ‘माणसानं एका विशिष्ठ डिव्हिडीमार्फत त्याची बायोकेमिकल इमेज त्याच्या कंप्युटरसापोर बसून स्कॅन करायची अन् एका क्लीकवर काही सेंकदातच त्याला अंतर्धान पावता येऊन पाहिजे त्या ठिकाणी जाता येणार.....’ या बातमीनं जग नुसत खलबळून उठलं आहे. खरंच या संशोधनाने काही फायदे होतीलही पण काही तोटेही होणार नाहीत कशावरून.....? जर कां या इमेजेस सारख्या तंतीतं इमेजेसही बनायला लागल्या तर माणसांचा माणसांवरील विश्वास सहज- भेटी घडल्यांमुळे वाढेल की त्याला तडा जाण्याच्याच गोष्टी जास्त घडतील? कुणास ठाऊक? उपयोग प्रवंड प्रमाणात होईल हे नक्की, पण यासंबंधातले गुन्हेही किती घडतील कुणास ठाऊक? १२० वर्षे वयाची सरासरी झालेल्या माणसांना आता आपल्या जवळच्या नातलगांकडे अगदी परदेशातमुळा काही सेंकदातच हजर होता येणार.....! वृद्ध व्यक्तीना हा शोध म्हणजे जणू पौराणिक काळातील तुकारामाचे पुष्टक विमानच..... हा शोध म्हणायचा की चमत्कार.....? खोरोखारच या चमत्काराला नमस्कारच करावा वाटतोय..... सध्यातरी हा शोध फक्त अमेरिकेतच वापरता येतोय. पण काही वर्षांतच आपल्या देशातही तो नक्कीच येईल..... पूर्वीप्रमाणे आपल्या देशात शोध येण्यासाठी फार काळ वाट पहावी लागत नाही..... त्या मानाने लगेच येतात. आपली मुले जगाच्या पाठीवर कुठेही असली तरी आता काळजी करायची गरज नाही..... पर्सनल कंप्युटरमध्ये अंतर्धान पावण्याची डीक्हीडी मिळवली की झालं.....

दोन जुलै तीन हजार दहा.....

आज एक - दोन मिनिटे घरातील सौर पॉवर सप्लायमध्ये किंचितसा बिघाड झाल्याने गोंधळ झाला..... पण ही दोन मिनिटे म्हणजे काही तासांसारखी वाटली..... कुठंतरी वाचल्याचं आठवतंय....., पूर्वीच्या काळी २०१० च्या सुमारास पाऊस पडला नाही की पॉवर कट व्हायची..... आठ - आठ तास इलेक्ट्रिसिटी नसायची कसे होत असेल कोण जाणे.....? कल्पनाच करवत नाही..... सध्या ही सौरउर्जा प्रत्येक गोष्टीमध्ये पाहिजे तशी, पाहिजे त्या प्रमाणात पॉवर देऊ लागली..... अन् विजेचा.... वाहतुकीला..... वेगवेगळ्या लागणाऱ्या मशिस्साठीच्या एनर्जीचा प्रॉब्लेम कायमस्वरूपी मिटला. आता 'सौरउर्जेशिवाय.....?' ही कल्पनाच करता येत नाही. चुकून कधीकाळी सूर्यनेच जर का संप पुकारला तर मात्र काही खरं नाही या पृथ्वीचं..... मला वाटतं तो क्षण पृथ्वीचा अखोरचा क्षण ठरावा.....!

दोन ऑगस्ट तीन हजार दहा.....

स्वप्ना रिलेशनशिपवर रहात होती त्याची फार काळजी वाटायची..... पण आज रॉकीच्या प्रॉब्लेम ऐकून मन खूप हळहळले. रॉकीला लग्नामध्ये भारतीय एक करोड रुपये हुंडा द्यावा लागला म्हणे..... रुपयाचा भाव जागतिक बाजारपेठेत किती वधारलाय..... तरी बरे..... रॉकीला संपूर्ण घरकाम..... स्वयंपाक वगैरे येतोय..... एव्हढा चांगला शिकलेला, घरकाम येत असलेला..... संस्कारित मुलगा..... पण त्याच्या बायकोने त्याचा हुंड्यासाठी खूप छल केला..... नोकरी, सर्व घरकाम करून तो चांगले घर...मूल तिच्या आई-वडिलांना संभाळत होता..... विनातक्रार लग्नानंतर तोतिच्या घरीही रहायला गेला होता..... तरीही तिने अशा सहनशील मुलाचा छल करावा म्हणजे अन्यायाचा अतिरेक झाला..... पोलिसात कल्पेंट तो करणार आहे असे त्याचे आई-वडिल म्हणत होते..... बिचारा.....! पण पोलिसात कल्पेंट देणे म्हणजे बिचार्याचा संसार मोडलाच म्हणून समजायचे..... रॉकीच्या बायकोला काय लगेचच दुसरा नवरा मिळेल..... तिला काय मुलांना तोटा? पण रॉकीचं काय? त्याचं आयुष्य मात्र वाया गेलं..... आता या रॉकीशी लग्न तरी कोण मुलगी करणार? इथे मुलांना एक बायको मिळण्याची मारामार..... तिथे याचे दुसरे लग्न कसे होणार? अशी ही मुलांची हुंडाबळीची उदाहरणे पाहिली की या मुलांसाठी 'पुरुष अत्याचार संघटनाच्या' अजून खूप मोठ्या प्रमाणात संघटना स्थापन व्हायला हव्यात असे मनांत येते. अशा अनेक संघटना आहेतही पण मुलांवरील अन्यायाची संडया लक्षात घेता त्या कमीच पडताहेत..... अशा अनेक मुलांचे आवाज समाजामध्ये पोचायला हवेत व त्यावर काही मंथनही व्हायला हवे. रॉकीच्या बायकोसारख्या मुलींना जबर शिक्षा व्हायला हवी..... समाजानेही अशा मुलींशी मुलांची लग्ने न करता त्यांना आजग्न कुमारीका ठेवण्याची शिक्षा करायलाच हवी. पण असं घडत नाही नां....? मुलींची कमी कमी झालेली लोकसंडया लक्षात घेता मुलींचे मात्र चांगलेच फावते.....! कधी फार पूर्वीच्या काळी मुलींवर अन्याय होत होता..... या गोष्टीवर विश्वासच बसत नाही.....!

दोन सट्टेंबर तीन हजार दहा.....

आज अखोर अनेक वर्षांपासून मनांत असलेली इच्छा पूर्ण झाली. दोन वेळा अमेरिकेतून प्रवत्तन करून देखील नील अन् अनाचा इंडियाचा

विसा होत नव्हता..... आज अखेर त्यांना इंडियाचा दहा वर्षसाठीचा नोकरी करण्यासाठी विसा मिळाला.....! नीलच्या..... जन्माने इंडियन असलेल्या पूर्वजांनी किती प्रयत्नांनी अमेरिकेची सिटिड्नशिप मिळवली होती..... अन् आज इंडियाची झालेली आश्वर्यकारक विज्ञानामधील व शेतीतील प्रगती....., अन्नधान्यासाठी तसेच सूपयाची जागतिक बाजारपेठेत वधारलेली किंमत पाहून सगळ्या जगाचा इंडियाकडे ओघ लागलेला आहे..... नील अन् अॅना नवकीच नशिबवान म्हणायचे..... निदान दहा वर्षसाठी तरी त्यांचा प्रॉब्लेम मिटला. जगाच्या नकाशावरील इंडियाचे महत्व खूपच वाढलेय..... मी पण नवकीच भाग्यवान.....! माझा जन्म इंडियात झाला.....! त्यामुळे नशिबाने अन्नधान्य.... भाजीपाला..... फलफलावळ..... दूधदुधते खायला तरी मिळतेय..... नाहीतर अमेरिकेप्रमाणे डोक्यावर सौरउर्जेंचं हेल्पेट घालून फक्त शरीराची एनर्जीची गरज पुरवावी लागली असती..... तर काय झालं असतं? कल्पनाच करवत नाही..... नील अन् अॅनाला तर इंडियात येवून रिअल फूड खायला मिळणार याचाच आनंद किती झालाय.....! फार फार पूर्वी प्रवासाला निघताना “भूक लाडू...तहान लाडू....” असायचे..... आता हे तहान-भूक शमवणारे सौरउर्जेंचे हेल्पेट.....! बटने दाबून शरीराची एनर्जीची गरज भागवली की झाले..... शरीराची गरज भागते..... पण शेवटी जिभेचे चोचले पुरवून खाण्याची मजा नवकीच काही और आहे..... त्यासाठी परमेश्वरा पुढील जन्मीही या अन्नधान्य पिकणाऱ्या..... शेतीप्रधान इंडियातच जन्माला घाल रे बाबा.....!

दोन आक्टोबर तीन हजार दहा.....

आज गांधी जयंती..... केवळा काळ लोटला पण महात्मा गांधीच्या विचारांचे महत्व अजूनही अबाधित आहे. खरंच महात्मा गांधीसारखे संत-महात्मा याच इंडियात होऊन गेले..... किती भाग्यवान आहेत इंडियनवारी..... महात्मा गांधीचा प्रत्यक्ष सहवास ज्यांनी उपधोगला ते तर केवळ भेट भाग्यवान.....! पण त्यांचे शांततेचे.... अहिंसेचे विचार सांच्या जगाला पटायला केवळा काळ जावा लागला..... विज्ञानाची धावत सुटलेली पावले विविध शक्तींना पार करून अणुरेणु-क्षेत्रापर्यंत पोचली अन् या वैज्ञानिक शोधामुळे विश्वातील सुखा-शांती संतुष्टतेची अधीगती सुरु झाली. अशांती, असंतोष, दुःख, क्लेश, दहशतवाद यांची बेसुमार वृद्धी झाली. निसर्गशक्तीही कोलमडल्या..... निसर्गशक्तीच्या पुढे मानवाने टाकलेले हे पाऊल निसर्गदेवतेलाही मान्य नसावे कदाचित..... त्यामुळे भूकंप.... पूर..... वाढळे..... दुष्काळ वर्गेरे अनेक नेसर्गिक आपत्तीचा सामना सांच्या जगालाच करावा लागला. त्यातून हिंसात्मक मानवनिर्मित संकटांनी तर संपूर्ण जगात हाहाकाराच माजवला. अनेक अणुयुज्जे झाली..... देशच्या देश यामध्ये बेचिराखा झाले..... शेवटी ‘अणुबॉम्ब’ अन् ‘बंदुकीची गोळी’ हे स्वातंत्र्य आणि सुखासाठीचे उत्तर नव्हे हा धडा मात्र सरत्या सहस्रकाने सांच्या जगाल शिकवला..... आता सर्वच देशांना ‘शांती’ हेच जगण्यासाठीचे अमृतमय रसायन आहे, विश्वाला हिंसाचाराच्या व्याधीपासून मुक्त करणारे आहे हे पटलेय..... माणुसकीचा.... प्रेमाचा.... दीप सातत्याने प्रज्वलित ठेवण्याचे भान आता सर्व जगात येवू घातलेय..... बेसुमार प्राणहानी झाल्यावर का होईना पण, महात्मा गांधीचा प्रेमाचा संदेश सांच्या जगाला पटलाय..... प्रत्येकाच्या मनांत प्रेमाच्या कल्पनेचे बीज अंकुरतेय..... सांच्या जगातूनच संवेदना, जाणिवा, नेणिवाचे खातपाणी मिळाल्याने ते रुजलेले बीज तगही धरू

लागलेय..... वृद्धींगत होत असलेली संवेदनशीलता पाहून मन भरून येते, गांधीजींचे खूप काळापासूनच असलेले अहिंसेचे स्वप्न संपूर्ण जगात प्रत्यक्षात साकारताना दिसत आहे..... त्याची सांचा जगाला नवकीच चाहूल लागलेली आहे..... आकाशात उंच भरारी मारण्यासाठी पंखाही मानवाने मिळवले पण त्याहून जास्त माहत्त्वाचे वाटते ते अहिंसा व प्रेमाचे पटलेले जागतिक महत्त्व! याच्या जपवणुकीने मानव जातीला परमेश्वराच्या स्वगच्छे दार नवकीच उघडले जाईल.....! छे.....छे.....! काही काळाने बहुतेक या पृथ्वीतलावरच स्वर्ग अवतरलेला असेल कदाचित.....! विश्वाचा देव अन् माणसांमधील देवत्व यामधील अंतर जणू लोप पावत आल्यासारखो वाटत आहे.....! असा सोनेरी क्षणांचा दिवस नवकीच फार दूर नसेल.....! नवकीच फार दूर नसेल.....!

सौ. कल्पना रमेश धर्माधिकारी

सुवोग हाईट्स, फ्लॅट नं. ६, गमचाग कोलीनी, पैंड गेड,
कोवऱ्ड, पुणे ४११०३८, फोन : २५४२५९३६,
ई-मेल : kalpa_053@yahoo.co.in